

мѣтътъ на запиранъето си, говорихъ съсъ умиленье за домородството си, за нѣкои отъ приятелитѣ си, и гледахъ съсъ сичко да го накарамъ да ме познаи до дъното на сърдцето.

Писмото ми се занесе скъщата вечеръ. Защото не бѣхъ спалъ прѣдняята ноцъ, бѣхъ унадижлъ; сънятъ скоро дойде, и на другиятъ день, като се събудихъ, усѣтихъ се успокоенъ, твърдѣ веселъ, и треперяхъ отъ радостъ за мисълта дѣто отъ чясъ на чясъ можяхъ да приемж отговорътъ на приятелятъ си.

Отговорътъ ми се даде съсъ кафето. Хвърлихъ се на вратѣтъ на Тремерело; и му рекохъ съсъ умиленье: «Богъ да ви награди съсъ толкосъ добрина!» Съмнѣнията, които той и непознатиятъ бѣхъ направили да се родѣтъ у мене, исчезнѣхъ, и не могъ каза защо: защото ми бѣхъ умразни; защото, като се предпазювахъ да не говорѣж некои неблагоуразумно за политика, виждахъ ми се безполезни; защото, макаръ и да се очюдвамъ на дарбата на Тасита, не намирамъ обаче да е много право да направѣж като него, искамъ да кажѣж да гледамъ нѣщата отъ лошята нмъ страна. Юлиенъ (тѣй щѣлъ да подпише онзи, който ми пишеше) захващаше писмото си съсъ едно здрависванье, послѣ казуваше да нѣма никакъвъ страхъ за кореспонденцията ни. Говореше за колебаеньето ми малко нѣщо съсъ подземанье, нъ колкото отиваше шегата ставаше по-докачителна. Най послѣ, слѣдъ като похвалилъ ясно чистосърдечнето, извиняваше се дѣто не може да скрие отъ мене неудоволствието, което усѣтилъ, казуваше той, като открилъ